

Slovenska oblaka pravih Pésničarjev na Štajarskim.

Česka „Slovánska Lipa“ si močno prizadéva si podobe Slovanske noše od vsih krajev dobiti, da bi se splošni Slovanski narodni kroj ustrojil. Ta reč me je na tako imenovane Pesničarje spomnila, kateri na južni réki Pésnici prebivajo. Ta réka, kateri imé Slovénskega Nila davájo zato, kér travnike večkrat poplavi in pokali, je med Múro in Dravo nar imenitniši. — Takale je oprava Pesniškega Slovenca (ki je pred 20 léti še celó splošna bila, zdej le starih ljudi): Na visoki bistri glavi ti nosi zeléno žametno kapo, zade z velicim grebenam — pravi Štajarec na zelénih rodovitnih poljanah, pozimi pa zelén ali moder čamer iz sukna s kosmatimi okrájki, kateri se prék érez úsésa razvihnití dájo. Namesti hlač ali bregš ima bize (behéte ali dolanjšéice), ktere niso preveč košáte, vender ségajo veliko níže kolén, iz dománjega bélega plátna. Od teh biz pride vlastno imé Bizjakov ali Bezjakov. (Primeri *Glag. Cloz. Kopitarjev LXX.*) Vèrh teh biz pa nosi robáčo ali srákico iz jednakega platna, dolgo skorej do kolén, po katerim se Pésničar od Ščavničarja lóči, ki ima zlo zlo kratko robáčo — bi rekel — do pasa. Potlej ima okoli života širok rudéč pojás ali pás, de mu predolga robáča ne plahta in ga pri delu ne moti. Nad robáčo pa nosi pozimi ali tudi ob nedeljah tudi rudéč télovník ali kamižolo, (Weste) zlo kratko, de se pojás lépsi vídi. Kar pa še Pésničarja posebno razlóči, njegov *modri* plajš iz sukna, kateri mu je poléti in zimi, razun pri vročim delu, na trupu, kér drugiga jopiča nima. Kar je Ščavničarju čérni kozuh, to je Pésničarju modri pláš.

To je pravi Štajarski Slován — po šárih ali fárbah. Ženske Pesničke so Slovénsko nošo narberžej veliko pérole (préj) opustile, kér se jaz le nekaj spomnim, da so iméle stáre tudi modre jenke (Kittel) suknjéne z rudéčimi debelimi robí, in visoke škornjice z visokimi lesénimi podpetki; v šíveh so tudi rudéči debeli suk-njenj robóvi všiti bili. Na glavi so imele, kakor še zdaj Slovenske Štajarkinje poprék béle peče.

Natanjko nam to popíši, prosim, gosp. Dr. Vogerin, kteriga délo, mislim, bo skorej na svitlo prišlo.

Cafov.

Iz Laškiga.

V vsim skupej je bilo dozdej naši armadi na Laškim 73 zlatih svetinj, 22 srebrnih 1. reda, 485 pa 2. reda podeljenih.

Izmed téh so prišle na Krajski regiment 4 zlate, 6 srebrnih 1. reda, 22 srebrnih 2. reda.

Zlate svetinje junaštva so dobili: Franc Griesbah in pa Janez Denkel, feldvebeljna, Anton Vertačič in pa Matevž Doles, desetnika 12. kompanije, ki so še poverh po 10 gold. v srebru dobili. — Janez Denkel je dobil tudi od Rusovskega Cesarja križ sv. Jurja 5. reda.

Sreberne svetinje 1. reda junaštva so dobili: desetniki ali korporali Matija Mese, Vincenci Krajeberger, Janez Smolej, Jožef Uranker, Peter Stavadaher, Vencel Jankovski.

Sreberne svetinje 2. reda junaštva so dobili: desetniki Jožef Jenko, Jožef Golob, Jožef Povh, Anton Pihler in Janez Medec; bóbnar Jakob Mihelčič, in pa prostaki (gmajnarji): Janez Lovsar, Janez Zupan, Janez Arh, Miha Jager, Andrej Varšik, Janez Petrovšič, Juri Klobučar, Janez Huter, Jožef Strus, Franc Pucete, Matija Cvelber, Janez Omahén, Janez Mahorčič, Jurji Petrinčič, Mesar in Radovič.

Stotnik, g. Bogomir Ložan je prejel óčitno pohvalo.

V Celjskih slov. Novínah beremo, de tudi veliko vojakov Štajarskiga regimenta je z zlatimi in sre-

bernimi svetinjami poslavljenih, in de je vojskovodja Radecki „Štajarce, práv posebno pa Slovence, kot junáski narod“ pohvalil. — Veselje je take novice slišati!

Veselica v Ljubljani

zavoljo poterjenja starih slovenskih barv.

V poslednjih Novicah ste brali, de je bila prétéčeno nedeljo ponoči zató velika veselica v Ljubljani, kér je minister na Dunaji stáre slovenske farbe belo-modro-rudeče poterdil in takó konec pravde storil, ki je dolgo bila med narodno stražo v Ljubljani. Nekteri so namreč po sili hotli, de barve krajske gospóde naj boje celiga krajnskiga ljudstva.

Kér je pa ljudstvo zdej v vsim svoje pravice zadobilo, je minister modro sklenil, naj ima ljudstvo tudi svoje stáre barve, gospóda (deželni stanovi) pa svoje. Tako se nobenimu krivica ne godí.

Veselica je bila zares slovesna; gosp. Kordež, vrednik nemških Ljubljanskih Novíc, ki se je lepo vnel za našo slovensko narodnost, in pa iskreni Slovenec gosp. Jeriša sta jo z gorečo besedo popisala, uni v nemškém časopisu, ta pa v Slovenii.

Nekteri naših kmečkih bravcov bojo morebiti poprašali: kaj pa imate s temi barvami? kaj pa pomeni vse to?

Tem povémo, de je stara, silno stara navada, de ima vsaka dežela svoj gèrb ali vópen, različno pisan. Že v 4. Mojzesovih bukvah je Izraelcam zapovedano, de naj se vsak pod zastavo svojih óčetov podá.

Nar lože boste to reč zapopadli, ako se spomnite cesarskiga dvoglavniga órla, — lejte! to je gèrb ali vópen celiga našiga cesarstva, in rumeno-černa barva je barva splošniga avstrijskiga cesarstva; zató vidite vrata cesarskih hiš, lése cesarskih šrang i. t. d. rumeno-černo pisane.

Kakor celo cesarstvo ima tudi vsaka dežela svoj različni gèrb različno pisan, po katerim se loči od drugih deželá.

Kakor je sv. križ znamnje Kristusove vére, tako tudi druge svete podobe niso brez pomémbé.

Svéte podobe sicer imenovanih deželnih znaminj ne moremo imenovati, vender morajo vsacimu človeku imenitne bití, če ima le koléikaj občutka za svojo domovíno, za zemljo svojih óčetov.

Dandanašnji nam mora vsaka stvarica domačiga naroda imenitna bití, zató kér povsod tiči kos naše narodnosti, ktere v nobeni reči ne smemo v nemar pustiti. Slovenski jezik, kteriga kmet na Krajskim govóri, je jezik našiga naroda; zató se potegujemo za-nj, de po óčitni obljudi našiga Cesarja pridev kancelije, de se bo v njih tako govóril in pisalo, de bo vsak kmet in vsaka kmetica vedila, kaj de se godí, ne pa de bi se pisma, kakor dozdej, v nemškém pisale, s kterimi so mogli še le okoli hoditi, de jim jih je kdo razložil.

Belo-modro-rudeče barve v pasu krajnskiga órla so nam tudi porok in znamnje, de se nam pravice stariga slovenskiga naroda ne kratijo — zatorej se jih toliko veselimo, zatorej smo jih s tolikošnim veseljem sprejeli! Ni tedej prazna reč to.

Zatorej jih boste gotovo tudi vi, dragi domorodci po deželi! z neizrečenim veseljem sprejeli in se částitimu ministru hvaležne za-nje skazali, kér so kos naše svobode. Povedati vam pa tudi moramo, de naši poslanci gosp. Ambrož, gosp. Kavčič in gosp. Dolšajn so se za to domorodno reč krepko potegnili in de je posebno gosp. Ambrož si veliko prizadjal, de razsodba ni predolgo na Dunaji ležala, kér je bil prepričan, de jo domorodci že težko pričakujejo.

Veselilo nas bo slišati, kako ste Vi deželani to veselo novico sprejeli.